

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည်နုခေတ်

သုဏ်ကျိယံစား သင့်အားချစ်ခွင့်ပြုရန်

(အမျှင်လုံး : ၁၆၆ : ၀၈၈၂၃၆)

အခန်း(၁)

"ဟေ့ ... ဒီနေ့ ဘယ်ကိုလိမ့်မလဲ"

"ဘယ်မှ မလိမ့်ဘူး၊ ကားထားခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်မယ်၊ ကားဘီးကို လိမ့်နေအောင် လှိမ့်ရတာ သနားပါတယ်၊ ခြေထောက်ကို သုံးကြရအောင်"

မေ့စကားအဆုံးတွင် ချယ်ရီက အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော မာစီးဒီး အနက်ရောင်လေးကို ကြည့် ရင်းပခုံးကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြသည်။ ။

"သဘောပဲလေ... ဒီနေ့ ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ စုံစမ်းကြည့်လို့ ရသလောက် ဘယ်မှာ မှ ရှိပဲ့မရှိဘူး"

ချယ်ရီ စကားအဆုံးတွင် မေက လက်ညှိုးလေးကို နားထင်မှာ ထောက်ရင်း မျက်မှောင်လေး ကြွတ်ကာ စဉ်းစားသယောင်ပြုသည်။ ။

"ဟာ! ဟုတ်ပြီ"

မေက လက်ဖျစ် တစ်ချက်တီးရင်း ဝမ်းသာအားရ ထအော်လိုက်တော့ ချယ်ရီရော ရွန်းဝေပါ စိတ် ဝင်တစား လှည့်ကြည့်လာသည်။ ။

"ခုမှ သတိရတယ်... သိပ်အဝေးကြီးလည်း မလျှောက်ရဘူး၊ သီချင်းနားထောင်လို့ ရတာ ရှိတယ်"

"ဘာလဲ... အိမ်ထဲမှာ အခွေနဲ့ ဖွင့်ပြီးတော့လား"

"ဟုတ်ဘူး"

"ဒါဆို..."

တစ်ခုခုပြောဖို့ အရှိန်ယူနေသော ရွန်းဝေရှေ့တွင် မေ၊ လက်ကလေး ကာပြလိုက်ကာ..

"တော်ပြီ... ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ... ငါသွားနားထောင်မှာ ... လမ်းကျယ်က ဆိုင်ကိုပြောတာ"

မေ့စကားအဆုံး ချယ်ရီနှင့် ရွန်းဝေ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးသွားကြ သည် ။

"ဟဲ့ အဲဒါစားသောက်ဆိုင် မေရဲ့ ... ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဘီယာသောက် တဲ့ လူတွေနဲ့ ... အာ... မ သွားရဲဘူး"

"ဟွန်း! နင်တို့ ပဲ... သီချင်းနားထောင်ချင်တယ်ဆိုပြီး"

မေက ကြံရာမရ ဖြစ်သွားဟန်နှင့် မြက်ခင်းပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ မေ့အဒေါ် ထွက်လာသည် ။

တီရှပ်အနက်၊ ဂျင်းပင်(န်) အနက်နှင့် လက်ကောက်အမည်းတွေကို ဘယ်ရောညာရော ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ဝတ်ထားသော တူမကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည် ။

ယခုလည်း ဘာတွေများ အလိုမကျဖြစ်ပြီး မြက်ခင်းပေါ် ကိုးရိုးကား ရား ထိုင်နေသည် မသိ။

"မေလေး... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အမယ်လေး မိန်းကလေး တဲ့ ... ထိုင်နေတာ ယောက်ျားလေး ကျနေတာပဲ၊ ဒူးထောင်ပေါင်ကားနဲ့

"ဟာ...အန်တီကေကလည်း မေ ဒီမှာ အရမ်းညစ်နေတာ"

"ဟောတော့... ဒါ ညစ်နေတဲ့ ပုံလား... တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်... လျှောက်လည် လိုက်လုပ်နေတဲ့ လူက စိတ်ညစ်ချိန်တော့ ရသေးသားပဲ"

နဂိုက မည်းနက် ကော့စင်းနေပြီးသားဖြစ်တဲ့ မျက်တောင်တွေမှာ ဆေးသားတွေ ထပ်ဖြည့်ပြီး ပြင်ဆင်ထားသော မေ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း အန်တီကေသီက...

"ကြည့်ပါဦး မေလေးရယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီပုံစံချည်းလုပ်နေတာ မည်းမှောင်နေတာပဲ။ လှတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

ဟု ပြောပြန်သည် ။

"အန်တီကေနော်...ဘာမှ လည်း မသိဘဲနဲ့ ။ အဲဒါ ပန့်(ခ်)စတိုင်လ်... သိရဲ့ လား"

"ဘာ ပန့်...လဲ။ ပန့်ဖြစ်ဖြစ် ရေစုပ်စက်ဖြစ်ဖြစ် ဒီပုံစံကြီးတော့ မလှပါဘူး၊ အသားဖြူပေလို့ ပေါ့၊ မည်းများ မည်းရင် သရဲထင်ပြီး ထွက်ပြေးရမယ်"

အန်တီကေသီ၏ စကားအဆုံး ချယ်ရီနှင့် ရွန်းဝေတို့ တခါခါ ကြိတ်ရယ်ကြသည် ။ မေက ရှုသိုးသိုးနှင့် မျက်စောင်းလှည့်ထိုးမှ ပြန်ငြိမ်သွားတော့၏။ ထုံးစံအတိုင်း အန်တီကေသီက ပွစိပွစိပြောပြီး ထွက်သွားတော့မှ မေ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဘက် လှည့်ပြီး မဲပစ်လိုက်သည် ။

"ချယ်ရီနော်...နင်တို့ က ဘာရယ်တာလဲ၊ ဒီလောက် ပူစိကိုက်သလို လာဆူနေတဲ့ ဟာကို... အပြင် သွားရအောင်လည်း ဘာမှ မစဉ်းစားတ

တ်ကြဘူး"

မေ့စကားကြောင့် ချယ်ရီနှင့် ရွန်းဝေတို့ မျက်နှာပိုးသတ်သွားကြသည်။ ။ ခဏကြာမှ ရွန်းဝေက...

"နင် သီချင်းနားထောင်ချင်ရင်တော့ တစ်နေရာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆိုင်မှာ က ညနေ ခြောက် နာရီခွဲ ခုနစ်နာရီအတွင်းလောက်ပဲ သီချင်းဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ရှိတာ။ ဆိုတာလည်း ရိုးရိုးဂစ်တာနဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းနားထောင်လို့ ကောင်းတယ်တဲ့ ၊ ငါ့အစ်ကိုတွေ ပြောတာ ဘယ်လိုလဲ... စိတ်ဝင်စားလား"

"အိုကေ... သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပေါ့၊ အဲဒီကိုသွားမယ်"

မေက နေရာမှ ထရပ်ကာ တက်တက်ကြွကြွလေး ပြောလိုက်တာမို့ ချယ်ရီက နာရီကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တားလိုက်သည်။ ။

"ဟာ...ခုမှ လေးနာရီပဲ ရှိသေးတယ် မေရဲ့ "

"ဟင့်အင်း... အခုကတည်းက သွားမယ်။ တော်ကြာ မမိဘဲနေအုံးမယ်"

ဇွတ်တရွတ် နိုင်လှသော မေ့စိတ်ကိုသိပြီးသားမို့ တစ်ယောက်မှ စောဒက မတက်ကြတော့ချေ။

အခန်း(၂)

လမ်းလျှောက်လို့ မဖြစ်လောက်အောင် ဝေးသောနေရာမို့ ကားနှင့် လာခဲ့ရသည်။ ။

မလာခင် ရွန်းဝေက သူ့အစ်ကိုကို ဆိုင်နေရာနှင့် နာမည်ကို ဖုန်းဆက်မေးရသေးသည်။ ။

"ဆိုင်နာမည်က Winter တဲ့ "

"ဟုတ်လား၊နာမည်ကြားရတာနဲ့ ရင်ထဲအေးသွားတာပဲ"

ချယ်ရီက ပြုံးရင်း မှတ်ချက်ချလေသည်။ ။

ဆိုင်တည်နေရာက ကားလမ်းမဘေးမှာ ဆိုပေမယ့် ခြံကျယ်ကြီးထဲ အထိ ကားမောင်းဝင်သွားပြီးမှ Winter Café ဆိုတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးကို အုံ့ဆိုင်း ညှို့မှိုင်းနေသော သစ်ပင်များကြားတွင် တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆိုင်ရှေ့တွင် ရေကန်နှင့် ရေတံခွန်အတူလေးကို မေသဘောကျသွားမိသည်။ ။ ဆိုင်လေးက ကော်ဖီဆိုင်နှင့်မတူဘဲ တောထဲတောင်ထဲမှ အပန်းဖြေအိမ်ကလေးလို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ ။

"ရွန်းဝေ... ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ၊ လူမရှိဘူးလားမသိဘူး"

ချယ်ရီစကားအဆုံး မေ၊ ခြံတွင်းသို့ ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံး ဝှေ့ကြည့်လို

ကံသည် ။ လူသူအရိပ်အယောင် ဘာမှ မတွေ့ရ။ သို့သော်
က ၁:ပ ၂က ၁ မှ ၁ ကားသုံးလေးစီး ရပ်ထားသည် ကို
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်...

"ဟဲ့...အရူးမတွေ၊ ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ ကားတွေရပ်ထားတာ။
ဘာလို့ လူမရှိရမှာလဲ"

"အဟီး...ဟုတ်သားပဲ။ ငါ့စိတ်ထဲ သစ်ပင်တွေ ရေကန်တွေနဲ့ ဆို
တော့ တောခေါင်ခေါင်ထဲ ရောက်နေသလို ထင်လိုက်လို့ "

ရွန်းဝေက အရင်ဆုံး လမ်းညွှန်သူမို့ ဆိုင်ထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်သည် ။
မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက် တာနဲ့ အေးစိမ့်သော ဆောင်းရာသီ၏ အငွေ့
အသက်ကို ခံစားလိုက်ရတော့၏။

"အို!"

မေ နှုတ်ခမ်းလေး ဝိုင်းစက်စွာပင် ပွင့်ဟသွားရသည် ။ ဆိုင်အပြင်
အဆင်မှာ မေ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသောပုံစံမျိုးပင်။ ဆိုင်နံရံပတ်လည်မှ တ
ဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည့် အဖြူရောင် ခန်းစီးလိုက်ကာရှည် များ ၊ စားပွဲကု
လားထိုင်တွေ အားလုံးမှာ ဖြူဖွေးနေပြီး ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်အောက်တွင်
စိတ်ကြည်နူးဆွတ် ပျံ့ဖွယ် လှပနေကြသည် ။

ထို့ထက်ထူးခြားသည် မှာ တိုးညင်းညင်းလေး ထွက်နေသော ဂစ်
တာသံကို ဘယ်နေရာကလာမှန်း မသိအောင် အဖြူရောင်ပိတ်ပါးတို့ က
နှင်းမြူတစ်ခုလို ကာရံထားကြ၏။

အနက်ရောင်တွေချည်း ဆင်တူဝတ်ထားတဲ့ မေ့ကိုယ်လုံးလေးက
အဖြူရောင်များကြား ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေသည် ။

ဆိုင်ထဲတွင် လူတော်တော်များများ ရှိနေပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် အား

လုံးက ငြိမ်အေး တိတ်ဆိတ်နေ ကြသည် ။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်တိုင်း အမြဲ
လို ဆူပူသောင်းကျန်းတတ်သော မေတို့ သုံးယောက်ပင် ဆိုင်ရဲ့ အငွေ့အ
သက်ကြောင့် တိတ်ဆိတ် အံ့ဩနေကြရာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
စကားပင် မပြောနိုင်တော့ချေ။

" ဘာသုံးဆောင်မလဲခင်ဗျာ "

တစ်ယောက်အကြိုက်တစ်ယောက် သိပြီးဖြစ်ကြသောကြောင့် ချယ်
ရီကပင် သုံးယောက်လုံး အတွက် ကော်ဖီတစ်မျိုးချင်းကိုရွတ်ပြလိုက်သ
ည် ။

"ချယ်ရီ"

"ဟင်! ဘာလဲ"

"နင့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရလဲဟင်"

"အင်း,တစ်မျိုးပေါ့...ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားမှုပေါ့"

"ရွန်း...နင်ရော"

"အံ့ဩတာပေါ့၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုဆိုင်မျိုးမရောက်ဖူးဘူး၊ အင်းလေ...ငါ
တို့ သွားတာကလည်း ဆူဆူညံညံနဲ့ လူစည်တဲ့ နေရာတွေချည်းပဲ"

" ငါကျတော့ တစ်မျိုးပဲ...ရင်ထဲကြည်နူးသလိုလို၊ လွမ်းသလိုလို တ
စ်မျိုးကြီးပဲ"

အမှန်တကယ် တိုးတိုးသဲ့သဲ့လေးသာ တီးခတ်နေသော ဂစ်တာသံက
ဆွတ်ပျံ့လှိုက်မောဖွယ် ကောင်းနေသည် ။

သူမတို့ အုပ်စု ဘယ်လောက် အတွေးလွန်နေသည် မသိ။ တစ်ခန်း
လုံး မီးလုံးဝါဝါလေးတွေ တစ်လုံးချင်း လင်းလာတာကို သတိမထားမိ။

တစ်ခန်းလုံး ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်သမ်းနေရာမှ ရွှေရောင်ထိန်လင်း တောက်ပသွားတော့မှ အားလုံး ဟိုဒီ လျှောက်ဝေကြည့်လိုက်မိ၏။

ဂစ်တာသံလေး ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည် ။ နာရီကို ကြည့်တော့ ခြောက်နာရီခွဲရှိနေပြီ။ သီချင်းဆိုသူများ အတွက် လုပ်ပေးထားတဲ့ သီးသန့် စတိတ်စင်ပေါ်က မီးက ရုတ်တရက် မှိန်ကျသွားသည် ။ ခုနလို ပြာလဲ့ဖျော့တော့သော အရောင်လေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဂစ်တာသံလေးက တိုးတိုးငြိမ့်ငြိမ့်လေး ပေါ်လာသည် ။ တစ်ချက်ချင်း ခေါက်ချလိုက်သံက ရင်ထဲကို တစ်ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးဝင်သွားတော့သည် ။

ဂစ်တာသံနှင့်အတူ အေးဆေး ချိုရှသော သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာစဉ်မှာ တော့ စင်ပေါ်က မီးဝါလေး ပြန်လင်းလာတော့၏။

"ဟယ်"

"အို!"

ချယ်ရီနှင့် ရွန်းဝေတို့ ၏ တအံ့တဩ အာမေဇိုတ်သံလေးများ လွှတ်ခနဲ ထွက်လာနေစဉ် မေကတော့ အံ့ဩမင်တက်စွာ စင်ပေါ်မှ သီချင်းဆိုနေသော ကောင်လေးကို ငေးမောနေမိ၏။

ဂစ်တာတီးနေသော ကောင်လေးက ခပ်ပျော့ပျော့ ပါးပါး ဆံပင်တွေနှင့် ခေါင်းငုံ့ချထားတာမို့ မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် သီချင်းဆိုသော ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ မေ အသေအချာ မြင်လိုက်ရတော့သည် ။

တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်လွှာအချတွင် အရိပ်လို ထိုးကျသွားတဲ့ မျက်တောင်တွေက ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို့ မထင်ရအောင် မည်းန

က်ကော့ရွန်းနေသည် ။

နီစွေးနေသည့် ခပ်ထူထူ နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ လိုက်ဖက်လှသော မျက်နှာ နုနုလေးက မီးရောက်အောက် မှာ မို့လားမသိ၊ ဝင်းမွတ် သန့်စင်နေကြ သည် ။

"လှလိုက်တာ"

မေတစ်ယောက်တည်း တီတိုး ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ဆွဲဆောင် ညှို့ငင် နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မျက်ဝန်းနက်တွေရယ်၊ ချို့အေးရှုတတဲ့ သူ့အသံရယ်ကြောင့် အားလုံး သူ့သီချင်းမှာ စီးမျော လိုက်ပါသွားကြသည် ။
ယောက်ျားလေးများ ပင် လည်ပြန်ကြည့်ရသော ထိုကောင်လေးသည် တကယ်တော့ နာမည်ကြီးအဆိုတော်လည်း မဟုတ်နိုင်ချေ။

မေက သီချင်းချစ်သူပင်မဟုတ်တော့၊ သီချင်းတွေကို အရူးအမူးဖြစ် သော သရဲမလေးမို့ အဆိုတော် အားလုံး အလွတ်ရပြီးသားပင်။ စတိတ် စင်နှင့် မေထိုင်နေသောခုံက ကျောခိုင်းအနေအထားမို့ ကုလားထိုင်နောက်မှီတန်းပေါ် တံတောင်လေးတင် မေးထောက်ရင်း လည်ပြန်ငေးနေမိ သည် မှာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားသည် မသိ။

သီချင်းပြီးသွားလို့ နှစ်ယောက်လုံး ခုံမှ ထပြီး ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်မှ ပင် မေ ရှက်ရွံ့စွာ တစ်ဖက်ပြန် လှည့်မိသည် ။ သို့သော် ပြုံးလဲ့ချိုအီနေ တဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက မေ့ထံကို စူးခနဲ ကျရောက် လာခဲ့သည် ။

စတိတ်စင်နှင့် အနီးဆုံးမှာ ထိုင်နေမိသည့် မေတို့ အုပ်စုထဲမှာ မေက အတော်လေး ငြိမ်သက် အာရုံ စိုက်နေသည် မို့ သတိထားမိသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

"မေ... နင့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသွားကြတယ်"

ချယ်ရီစကားကြောင့် မေ့ရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားရသည်။ ။

"ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဘယ်သူပြုံးတာလဲ၊ သီချင်းဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လား ဟင်"

"ဟုတ်ပါတယ်... ငါ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တာ၊ နှစ်ယောက်လုံး မတ်တပ်ထအရပ်မှာ နင့်ကို ပြိုင်တူမြင်ပြီး ပြုံးသွားကြတာ"

မေ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ရင်း ခေါင်းငုံ့လိုက်မိသည်။ ။

"သူတို့ က ဒီမှာ အမြဲဆိုတာလားမသိဘူး။ ငါ မေးကြည့်ဦးမယ်"

ရွန်းဝေက သူမ၏ ဝါသနာအတိုင်း စပ်စုဖို့ ဟန်ပြင်နေသည်။ ။ အရင်လိုဆို 'လျှောက်မမေးနဲ့ ... အောက်တယ်' ဘာညာပြောပြီး မေတားမိမှာ အမှန်ပင်။ ဒီတစ်ခါတော့ မေ ကျေကျေနပ်နပ် ငြိမ်သက် နားစွင့်နေလိုက်သည်။ ။

ရွန်းဝေက waiter ကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်သည်။ ။

"ဘာလိုလို့ လဲ အစ်မ"

"ဘာမှ မလိုဘူး... ခုနသီချင်းဆိုသွားတဲ့ အဲ... ဂစ်တာတီးတဲ့ လူရော နှစ်ယောက်ပေါ့ သူတို့ က ဒီမှာ ပင်တိုင်ဆိုတာလားဟင်... နာမည်က ဘယ်သူလဲတဲ့ "

"သူတို့ နှစ်ယောက်က ဒီမှာ အမြဲဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်၊ တစ်ခါတလေမှ လာဆိုတာ နာမည်တော့... ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး"

ဘယ်လောက်များ မရေရာလိုက်တဲ့ အဖြေပါလဲဟူသော စိတ်ပျက်လက်ပျက် အကြည့်မျိုးနှင့် မေတို့ အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

"ဆိုင်က မန်နေဂျာကို သွားမေးရင်တော့ သိလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ချယ်ရီက ရွန်းဝေဘက်ကို လှည့်ပြီး အကြံပေးသည်။

"နေပါစေတော့ဟာ... အဲဒီလောက်ကြီး တကူးတက လိုက်မေးမနေပါနဲ့တော့"

"ဟင်! ဒါဆို... လုံးဝ မျက်ခြေပြတ်ခံလိုက်မှာ လား"

"ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မေတို့ နဲ့ ဆုံဖို့ အကြောင်းရှိရင် ဆုံဦးမှာပေါ့... နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ ဆိုတာ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပဲလေ"

မေ့စကားအဆုံး ချယ်ရီက မျက်ခုံးလေး ပင့်ပြသည်။

"အေးပေါ့... နင့်သဘောအတိုင်းပါပဲနော်။ တော်ကြာမှ အဲဒီအသံမျိုးလေး ထပ်ကြားချင်တယ် ဆိုတာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သိလား"

ရွန်းဝေစကားအဆုံး မေ နှုတ်ခမ်းလေးဖိုကိုက်ပြီး အသာအယာ ပြုံးနေလိုက်သည်။ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသေးတဲ့ ကြည်နူး လှိုက်မောမှုလေးနှင့် သူနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ရဖို့ တီးတိုး ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။

ဘုရားသခင်...။ ချုံမြိန်သော သီချင်းသံစဉ်များအား သီဆို ကျူးရင့်တတ်သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ နှင့်ကောင်ကလေးကို ဖန်ဆင်းတော်မူသည့် သင်၏ ကျေးဇူးအား အစဉ်သဖြင့် အောက်မေ့မိတော့၏။

အခန်း(၃)

"ရွှန်"

ဂျူလိုင်ခေါ်သံကြောင့် ဂစ်တာကြိုးညှိနေရင်းမှ သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟိုနေ့က ကောင်မလေးကို မှတ်မိလား"

ဂျူလိုင်စကားအဆုံး ရွှန် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။ ။ နူးညံ့ရဲစိုသော ရွှန် နှုတ်ခမ်း၌ ခပ်လွန့်လွန့် ရှက်ပြီးတစ်ခု တွဲခိုနေသည် ကို ရှားရှားပါးပါး တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဂျူလိုင် အံ့သြသွားရ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်တောက်လက်နေပြီး နှင်းဆီနုရောင်ပါးပြင်မှာ ဖိကပ်ထားတဲ့ လက် ဖောင်းဖောင်းလေးတွေမှာ ပါ ဆိုးဆေးအနက်ရောင် ဆိုးထားတဲ့ ကောင်မလေးကို ဂျူလိုင်လည်း မှတ်မှတ်ရရ သတိရနေမိသည်။ ။

"သူ့ကြည့်ရတာ သီချင်းဆိုတာကို တော်တော် ခရေဇီဖြစ်ပုံရတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး... မျက်တောင် မခတ်ဘဲ ငေးနေတော့ ငါတို့ မြင်မှန်းသိတော့ ရှက်သွားတယ်ကွ၊ ကောင်မလေးတွေ ပန့်(ခံ) ဒီဇိုင်းဝတ်ရင် တော်ရုံမကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကျတော့...တော်တော်လှတယ်"

ရွှန်ပြောသမျှကို သူငြိမ်သက်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။ ။ အဖြူရောင်

ဆိုလို့ ခါးပတ်အပြားကြီးကြီး တစ်ခုသာ ပတ်ထားသော အနက်ရောင်
ကောင်မလေးကို မြင်ယောင်ရင်း သူ သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ စဉ်းစားလိုက်
မိသည်။ ။

"ဂျူလိုင်"

"အင်း...ပြော"

ရွန်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ပြီး သူ့ပခုံးကို ဖက်
ကာ...

"ငါတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ် ရေးရအောင်... ဟိုအန
က်ရောင် ကောင်မလေးအတွက်လေ"

ရွန် စကားကြောင့် သူအံ့ဩသွားရသည်။ ။ သူစိတ်ကူးတစ်ခုရပြီဆို
သူ့လိုစိတ်ကူးမျိုး ရနေတတ် သည်။ ။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုပေမယ့် ခဏခဏ ဖြ
စ်တတ်လွန်းသည်။ ။

"ကောင်းသားပဲ"

"သီချင်းနာမည်တောင် ငါ စဉ်းစားပြီးပြီ"

"ဘာတဲ့ လဲ"

"မဟူရာ... ကောင်းလား"

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန် ကန့်ကွက်ပစ်ဖို့
မသင့်တော်သော စာသားလေးက ထိုကောင်မလေးအတွက် လိုက်ဖက်
ညီသည့် သီချင်းခေါင်းစဉ်လေးပင် ဖြစ်၏။

"ဂျူလိုင်"

"အေး... ဘာလဲကွာ မင်းကလည်း ခဏ,ခဏ ခေါ်နေတော့တာပဲ"

"ဒီည အိမ်မှာ ပဲအိပ်ပါကွာ.... နော်၊ ငါတို့ သီချင်းရေးရအောင်"

"ဟာ...မင်းကလည်း ဇွတ်ကြီးပဲ။ မင်းအဖေအမေတွေ ဆူမှာ ငါကြောက်တယ်"

သူ့စကားအဆုံး ဂျွန်က သဘောကျစွာ အော်ရယ်သည် ။ ဂျွန်အဖေနှင့်အမေက ဂျူလိုင်ကို သားအရင်းလိုချစ်ပေမယ့် သူတို့ နှစ်ယောက် အခန်းအောင်းပြီး ဂစ်တာတီးနေတာ သီချင်းရေးနေတာမျိုး ကို လုံးဝသဘောမကျချေ။ ဂျူလိုင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေ ဆုံးသွားပြီမို့ ဂျွန်မိဘတွေက သားအရင်းလို စောင့်ရှောက်ထားခဲ့ကြသည် ။

ဂျွန်မှာ က နိုးနိုးဆိုသည့် အစ်မတစ်ယောက်ရှိပြီး မမနိုးကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ မို့ ဂျူလိုင်ကိုသာ ညီအစ်ကို အရင်းတစ်ယောက်လို တွယ်တာမိခဲ့သည် ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့သည့် ဂျူလိုင်မှာ လည်း ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ ဂျွန်တို့ မိသားစုသာရှိ၏။

နာမည်တွေကိုက ဂျွန်နဲ့ ဂျူလိုင်တဲ့ ။ ငယ်စဉ်က မိဘချင်းရင်းနှီးပြီး ဂျွန်မေမေနှင့် ဂျူလိုင်မေမေက သားနှစ်ယောက်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်မွေးပြီး မွေးလအလိုက် နောက်ပြောင်ခေါ်ရာက ကျောင်းအပ်တဲ့ အထိ အတည်ဖြစ်သွားတော့သည် ။

ကျောင်းတက်တော့လည်း အတူတူ၊ ကစားလည်း အတူတူ ဘုရားကျောင်းသွားတာတောင် တစ်ယောက်မပါလျှင် တစ်ယောက်က မသွားချင်။

ရုပ်ချင်း အရပ်အမောင်းချင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်းတွေမို့ တချို့က ညီအစ်ကိုလို့ ထင်နေကြသေးသည် ။ အကြီးမ နိုးနိုးက ဂျွန်ထက် ဆယ်တစ်နှစ် တိတိကြီးတာမို့ ဂျွန်ကို အရမ်းချစ်သည် ။

ဂျူလိုင်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ဂျွန်လောက် ကံမကောင်းခဲ့ချေ။ ဂျူလိုင် ငါးတန်းနှစ်မှာ ပင် ကားအက်ဆီးဒင့်နှင့် မိဘနှစ်ပါးလုံး ကွယ်လွန်ခဲ့တာမို့ ဂျွန်မိဘတွေက သားတစ်ယောက်လိုပင် သနားစိတ်နှင့် အချစ်ပိုခဲ့၏။ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဗီဇတွေပြလာကြ သည် ။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသူများ တွေ သင်တန်းအစုံ လျှောက်တက်နေချိန် ဂျွန်နှင့်ဂျူလိုင်က အခန်းအောင်းပြီး ဂစ်တာတီးသင်သည် ။ ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် ဒီဇင်ဘာတစ်လလုံး အိမ်မှာ ပြန်မအိပ်၊ ဘုရားကျောင်းမှာ ဂစ်တာတီးသော ဦးသောမတ်(ခ)အိမ်မှာ ဂစ်တာတီးသွားသင်သည် ။

ဂျွန်က သီချင်းဆိုဝါသနာပါသလို ဂျူလိုင်က ဂစ်တာဆိုလျှင် မြင်တာနှင့် မနေနိုင်တာမို့ အတွဲညီ နေတော့သည် ။ အရင်ကတော့ မိဘတွေက စည်းကမ်း ဒီလောက်မတင်းကျပ်။

ဆယ်တန်းကို နှစ်ယောက်လုံး အမှတ်ကောင်းကောင်း နှင့် အောင်ပါလျက် အဝေးသင်တက်ပြီး ဝါသနာပါသော ဂီတပညာကို ဆက်သင်ကြမည်ဆိုသောအခါ မိဘနှစ်ပါးမှ ဒေါသဖြစ်ရတော့၏။

ဂျွန်က စီးရီးထုတ်ချင်သည် ဟု ပူဆာမိသေးသည် ။ အဝေးသင်လျှောက်သောကြောင့် စိတ်ဆိုး နေရသည့်ကြားထဲ စီးရီးထုတ်မည်ဆိုသောအခါ ဂျွန်ဖေဖေမှာ အိမ်ပေါ်ကဆင်း ဆိုသည် အထိ တင်းမာသွားခဲ့သည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဂျွန်က အလွန်လည်သည် ။ နိုင်ငံခြားမှ အစ်မဖြစ်သူကို လှမ်းပြီး စစ်ကူတောင်းရာက ကျောင်းကိစ္စ ပြေလည်သွားခဲ့သည် ။ သို့သော် စီးရီးကိစ္စတော့ အသံပင် မထွက်ရဲတော့။

ဒါပေမဲ့ လစ်လျှင်လစ်သလို ကြိုးစားစမြဲပင်။ ဂျူလိုင်ကို အိမ်မှာ ညအိပ်ညနေ၊ နေဖြစ်အောင် အဖော်ဆွယ်၊ သီချင်းတွေရေး၊ မိဘတွေလစ်

တာနှင့် သူငယ်ချင်းဦးလေး၏ ကော်ဖီဆိုင်တွင် သီချင်းသွား ခိုးဆိုတတ်သေးသည်။ ။

ရွှန်ဖေဖေနှင့် မေမေသာသိလျှင် ရှက်လို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့။ ဒါတောင် ရွှန် က မကျေနပ်နိုင်သေး။ အဆိုပြိုင်ပွဲ ဘာညာတွေ လျှောက်ပြိုင်ချင်သေးသည်။ ။

"ဂျူလိုင်၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ အိပ်မယ်မဟုတ်လား"

"ဟာကွာ"

"မင်းကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ။ မင်းအိမ်မှာ ပွမ်မယ့် ညံမယ့်လူလည်း တစ်ယောက်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန် မင်း Sunday School တက်မှာ ပဲကွာ၊ ငါလည်း လိုက်မယ်၊ အတူတူ ဒီမှာ အိပ်တယ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ... ဖေဖေနဲ့ မေမေဆူရင် ငါ့တာဝန်"

ရွှန်က၊လိုချင်တာရှိလျှင် ကလေးတုန်းကလို ဂျီကျ၊ အမြဲလို အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်လုတတ်မြဲမို့ သူ့ထက် တစ်လနီးပါးငယ်တဲ့ ဂျူလိုင်ကိုက အလျှော့ပေးနေကျဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ရွှန်က ဂျူလိုင်ကို သူများ စော်ကားတာ အနိုင်ကျင့်တာမျိုးဆို ခေါင်းငုံ့မခံ၊ လက်ပိုက်မကြည့်ခဲ့။ ရှစ်တန်းလောက်ကတည်းက ဂျူလိုင်ကို ရန်စလျှင် သူက အရင်လက်ပါသွားတတ်ခဲ့ သည်။ ။ အိမ်က မုန့်တစ်ထုပ် ထည့်ပေးလျှင် ဂျူလိုင်ကို တစ်ဝက်ခွဲကျွေးတတ်တာကိုသိသော မိဘနှစ်ပါးမှာ ဂျူလိုင်ဖို့ ဆိုပြီး သီးသန့် ပိုထည့်ပေးရသည် အထိပင်။

နောက်ဆုံးတော့ ဂျူလိုင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ။

"အိပ်မယ်...ဟုတ်လား၊ ပျော်လိုက်တာကွာ...ဟား...ဟား...လိမ္မာတ

ယ် ဂျူလိုင်"

ပြောပြောဆိုဆို ဂျွန်က ဂျူလိုင်း ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို လက်နဲ့ ထိုးဖွ သည်။ ။ ဂျူလိုင်က လက်သီး နှင့်ပြန်ရွယ်တော့ မချိုမချည် ပြုံးရင်း...

"မင်းထက် ငါတစ်လကြီးတယ်နော်"

ဟု သတိပေးသလိုလို ပြောလိုက်သေးသည်။ ။

"ငါလည်း မင်းထက် အရပ်တစ်လက်မ ပိုရှည်တယ်"

ဂျူလိုင်က အားကျမခံ ပြန်ပြောတော့ ဂျွန်မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။ နှစ်ယောက်လုံး ရပ်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုပေမယ့် ဂျူလိုင်း အရပ်က ငါးပေ ဆယ့်တစ်လက်မရှိကာ ဂျွန်က ငါးပေဆယ်လက်မသာရှိသည်။ ။ ဒါကို ဂျွန်က ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်။ ဘယ်နှစ်ခါ ပြန်တိုင်းတိုင်း တစ်လက်မ နိမ့်မြဲနိမ့်နေသည် သာ။

"ငါ့အသက် နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးဘူး ဂျူလိုင်၊ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်... ကြည့်ထား၊ မင်းကို မှီလာစေရမယ်"

ဂျွန်စကားကြောင့် ဂျူလိုင် တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ ။

"ငါကရော... ဒီအတိုင်းနေမှာ တဲ့ လား။ ဘာပဲပြောပြော ငါရှည်တယ်"

ဂျွန်က နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို မကြားတကြား ရေရွတ်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင်... ဂျွန်၊ ငါကြားတယ်နော် ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါ"

"ဘာလဲ...ငါက ဆံပင်ကိုပြောတာ"

ဂျွန်က ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ပြန်ပြောတော့ ဂျူလိုင် ရက်ကိုးရက်ကန်း ဖြစ်

သွားသည် ။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အော်ရယ်လို ကံမိကြ၏။ ဂျူလိုင်က နှုတ်ခမ်းနားမှာ လက်ညှိုးလေးကပ်ပြီး တိုးတိုး လုပ်ဆိုသည့် အမူအရာနှင့် တံခါးဘက်ကို လက်မနှင့် နောက်ပြန်ညွှန်ပြ မှ ဂျွန် ငြိမ်သွားသည် ။

ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဂျွန်မေမေက အခန်းတံခါးထုပြီး ဆူပေဦးမည်။ နှစ်ယောက်လုံးက ဂစ်တာကို သဘောကျသော်လည်း တယောသံကို နှစ် သက်သူများ မဟုတ်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ဂျွန်မေမေ၏ တယောထိုးသလို ဆူသံကိုတော့ အလွန်ကြောက်ကြသည် ။

အခန်း (၄)

စာရွက်ဖြူဖြူပေါ်မှာ ခဲတံနှင့် ထင်ရာတွေ လျှောက်ခြစ်ရင်း လူတစ်ယောက်ပုံကို ဆွဲချင်လာ သည် ။ ဒါပေမဲ့ မေ ပန်းချီမဆွဲတတ်။ ထူထဲနက်မှောင်နေသည့် မျက်ခုံးတွေနဲ့ ၊ အရုပ်တရုပ်လို ဝိုင်းစက် ကော့ရွန်းနေသည့် မျက်လုံးတွေကို မေ့မျက်လုံးထဲ ခဏ,ခဏ မြင်ယောင်လာသည် ။

ရေးကြည့်လို့ မရတာက ခက်သည် ။ ဝိုင်းမလိုလိုနဲ့ သွယ်စင်းနေတဲ့ မျက်နှာရယ်၊ ဆံပင်နက်နက်လေးတွေကို အဖျားချွန် တိုတိုထောင်ထောင် ညှပ်ထားပုံက ရည်မွန်ခန့်ညားပြီး ဖြူဖြူစင်စင် ကောင်လေးတစ်ယောက်မှန်း သိသာစေလေသည် ။ လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည့် အပြုံးလေးကို က မေ့ရင်ထဲ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါသွားစေခဲ့၏။

"ဟိတ်"

"အမေ့! ဟာ, လန့်လိုက်တာ ချယ်ရီရာ"

နောက်မှ အသံမပေးဘဲ တိတ်တိတ်လေးရောက်နေသည့် ချယ်ရီကို မျက်စောင်းထိုးရင်း လှည့် ပြောလိုက်သည် ။ ချယ်ရီက သဘောကျစွာ ရယ်ပြီး မေ့ရှေ့က စက္ကူကို လှမ်းကြည့်သည် ။

"ဒါ ဘာကြီးလဲ"

"မျက်လုံး"

"ဘယ်သူ့မျက်လုံးလဲ... နင်ဆွဲတာကလည်း ကြက်မောက်သီးကျနေတာပဲ၊ အမွှေးတွေ တဖွား ဖွားနဲ့ "

ချယ်ရီပြောလိုက်ကာမှ မေ ကိုယ့်လက်ရာကိုယ် ကြည့်ပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားတော့သည်။ ။

"နင်ကလည်း ဒါ Singing boy ရဲ့ မျက်လုံးတွေ"

"ဘာရယ်"

"ဪ၊ သီချင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ မျက်လုံးလို့ ပြောတာ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဝိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့ မျက်တောင်တွေကလည်း ရှည်တယ်လေ"

"မူလတန်းကလေးဆွဲတာတောင် နင့်ထက်သာတယ် မေရဲ့ ။ သီချင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုပဲ နင်မြင်လိုက်တာလား၊ ဂစ်တာတီးတဲ့ ကောင်လေးကိုရော သတိမထားမိဘူးလား။ ဆံပင်တွေကို ရွှေရောင်ဆိုးထားတယ်လေ... ခပ်ရှည်ရှည်လေး၊ ဂစ်တာတီးနေတော့ မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေတာ... ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းလဲ... သူက ပိုကြည့်ကောင်းတယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်က အရမ်းနုလွန်းပြီး ကလေးဆန်သလိုပဲ"

ကြည့်စမ်း! ချယ်ရီက မေ့ထက်တောင် အနုစိတ် ကြည့်ထားလိုက်သေးသည်။ ။

"ဟင်းဟင်း... မေက သီချင်းလေးပဲ"

"ချယ်ရီက ဂစ်တာလေး"

"သီချင်းလေး"

"ဂစ်တာလေး"

"သီချင်းလေး...ပါဆို"

"ဂစ်တာလေးက ပိုချောတာ"

မေနှင့်ချယ်ရီ သူငယ်တန်းကလေးများ လို တစ်ခွန်းမခံ ငြင်းနေစဉ် အခန်းထဲသို့ အန်တီကေသီ ဝင်လာသည်။ ။ ဒါကို မေက မမြင်လိုက်...

"သီချင်းလေးပဲ"

"ဟဲ့... ဘာတွေအော်နေတာလဲ"

"အဲ...ဟို...ဂစ်တာ...ဂစ်တာ၊ ဟိုဟာလေ သီချင်း ဒီနေ့ ဘုရားကျောင်းသွားရင် ဆိုဖို့ သီချင်းတိုက်မယ်လို့ ပြောတာ"

ချယ်ရီစကားကြောင့် အန်တီကေသီ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

"ဟီး...ဟီး... ငါပြောလိုက်ပေလို့ နို့မို့ဆို အဆူခံရဦးမှာ ၊ အန်တီကေသီလာမှ ဘုရားကျောင်း သွားဖို့ ငါသတိရတော့တယ်။ ဒီနေ့ ရွန်းဝေတို့ အန်ကယ်ဒေဗစ်အိမ်မှာ ဘုရားရှိခိုးကြမှာ ၊ အဲဒီကိုသွားမယ်"

"ရွန်းဝေရော လိုက်မလာဘူးလား"

"ဟင့်အင်း...အလုပ်ရှုပ်နေတယ်တဲ့ ၊ ပြောတာပဲ"

"ဘယ်နှစ်နာရီသွားမှာ လဲ၊ အခုပဲ ဆယ့်နှစ်နာရီရှိနေပြီ"

"ဟုတ်သားပဲ... ကဲ၊ ရေမြန်မြန်ချိုးတော့၊ တစ်နာရီ ဟိုကိုအရောက် နော်"

ချယ်ရီစကားအဆုံး မေ ကုတင်ပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းကာ ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်တော့၏။ ချယ်ရီကတော့ သီချင်းခွေတစ်ခွေ ဖွင့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စောင့်နေလိုက်သည်။ ။ ရွန်းဝေတို့ ဆီမှာ ဘုရားဝတ်

ပြုတဲ့ အထာကို ချယ်ရီက သိပြီးသား။ နှစ်နာရီနောက်ပိုင်းမှ လူငယ်အချို့ နှစ်မှာ ဆိုပေမယ့် ပြင်ဆင်တာ ကြာတတ်သော မေ့ကို အမြဲ အချိန်ကို စောပြီး ပြောထားရမြဲ ဖြစ်၏။

မေက ရေချိုးခန်းထဲမှာ နာရီဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းပြီးမှ ထွက်လာသည် ။ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ကိုယ့်မျက်နှာကို သုံးမိနစ်လောက် ကြည့်ပြီးမှ အလှပြင်တတ်တာက အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား အလှမပြင်တတ်သော်လည်း မျက်တောင်တွေကို မက်(ခံ)ကာလာနဲ့ အရောင်တင် မည်းနက်နေအောင်လုပ်ရတာကို မေ သဘောအကျဆုံးပင်။ မိတ်ကပ်လိမ်းရမှာ ကိုတော့ မေ အရမ်းပျင်းသည် ။

ခပ်ပါးပါးရှိသည့် နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ နဂိုကတည်းက ရဲစိုနေပြီး သားမို့ ဘာမှ ဆိုးမနေတော့။

အရောင်တွေထဲမှာ အနက်ကိုသာ ခရေဇီဖြစ်သည့် မေက ဆံပင်ကို ဘာရောင်မှ မဆိုးဘဲ အနက်တောင်တောက်လေးကို အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းထားသည် ။ ကျောလယ်အထိရောက်တဲ့ ဆံပင်တွေကို ဘာနဲ့ မှ တွယ်ကပ်စည်းနှောင်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းချပြီး ဂါဝန်အနက်ရောင် လက်ပြတ်အတိုလေးကို ဝတ်လိုက်ရုံနှင့် အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသွားသည် ။

ကျောနဲ့ ခါးတစ်လျှောက် အတွန့်အရှုံ့လေးတွေနှင့် ခါးနေရာမှာ ခါးပတ်ပုံစံ ဖဲကြိုးကြီးကြီးလေး တစ်ခုသာပါသော ဂါဝန်လေးက ဒူးအောက်ထိသာ ရှည်သည် မို့ ဖြူဝင်း ဝင်းနှစ်နေသည့် မေ့ ခြေသလုံးသားလေးတွေကို လှပ ထင်းလင်းနေသည် ။

မှန်ရှေ့မှာ အရှေ့ကြည့်၊ အနောက်ကြည့်နှင့် တစ်နာရီထိုးလုလုပင် ဖြစ်သွားသည် ။

"ကဲ... ပြီးပြီလား... တစ်နာရီအရောက်နော်"

သီချင်းနားထောင်ရင်း လှမ်းအော်လိုက်သော ချယ်ရီက မျက်လုံးဖွင့်
မကြည့်။ တစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်ပင်မလိုတော့တာ မသိဘဲ၊ "တစ်နာရီ
အရောက်နော်"ဟု တဖွဖွ အော်နေသောကြောင့် မေတစ်ယောက်တည်း
ကြိတ်ရယ်နေမိသည်။ ။

"ပြီးပြီ... မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ဘဲ စွတ်အော်မနေနဲ့ ၊
တစ်နာရီထိုးနေပြီး...သွားမယ်ထ"

မေ့အသံကြားမှ ချယ်ရီက အိပ်ရာပေါ်က ကမန်းကတန်း ကုန်းထသ
ည်။ စားပွဲပေါ်မှ အသင်းတော်အတွင်း ကန့်သတ်ဆိုတဲ့ ဓမ္မသီချင်း စာအု
ပ်လေးကို ယူပြီး အခန်းထဲက ကဗျာကယာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လောက်အချိန်ကြာကြာ ကားမောင်းရာမှာ က
မေက အလွန် မြန်တတ်သောကြောင့် ဖခင်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူက လုံးဝ စိ
တ်မချရသည် အထိပင်။

ဟိုရောက်သွားတော့ အားလုံး လူစုံသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ရွန်းဝေ
က ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျ တတ်သော သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက် အချိ
န်မီရောက်လာသောကြောင့် အံ့ဩသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ ။ ဝတ်ပြုဆု
တောင်းခြင်း၊ ဂုဏ်တော်ဘွဲ့သီချင်း သီဆိုခြင်း အစီအစဉ်တွေ တစ်ခုပြီး
တစ်ခု အပြီးတွင် ...

"အခု ကျွန်တော်တို့ အဖ ဘုရားသခင်ကို ဂုဏ်တော်သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့
ချီးမွမ်းဧကျူးပါ့မယ်ခင် ဗျာ" ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ နား
ထဲမှာ ကြားဖူးနေသလို အသံချို့ချို့လေးကြောင့် မေ ခေါင်းထောင်ပြီး လှ
မ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဘုရားကျောင်းတွင် အမြဲတမ်း ဂစ်တာတီးနေကျ ကိုလင်းသစ်က လွယ်ထားသော ဂစ်တာကို ဖြုတ်ပြီး ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းပေးသည်။ ။

ထိုကောင်လေးကို မေ အသေအချာ မှတ်မိသည်။ ။ ထိုကောင်လေးက ဂစ်တာကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ခတ်ပြီး ထိုင်နေသူတစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ပြီး လှမ်းခေါ်သည်။ ။

"အို!"

ထိုင်ခုံမှ ကောင်လေး မတ်တတ်ထအရပ်တွင် မေ အရမ်း အံ့ဩရင်ခုန်သွားသည်။ ။ ချယ်ရီကလည်း ထိုကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်းလေး လာဆုပ်လာသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ သီဆိုပူဇော်မယ့် သီချင်းက ယုံကြည်ချက်ခွန်အားလို့ အမည်ရပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ရေးစပ်ထားတဲ့ သီချင်းလေးပါ"

မေ သဘောကျနေသော သီချင်းလေးရဲ့ ကြွေငြာသံအပြီး သူ့ဘေးမှ ဆံပင်ရွှေရောင်နှင့် ကောင်လေးက ဂစ်တာစတီးသည်။ ။ ဆံပင်ပုံစံကလွဲရင် နှစ်ယောက်လုံးက ဆင်ဆင်တူသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို အားလုံး ငေးမောရင်း သူတို့ သီချင်းသံစဉ်လေးမှာ မျောပါသွားကြသည်။ ။

"မေ... အဲဒါ Winter ကကောင်လေးတွေနော်၊ အသံရော ရုပ်ရောဆင်တယ်"

ချယ်ရီက မနေနိုင်မထိုင်နိုင် တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။ ။ မေပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ သီချင်းလေး ဆုံးသွားပြီး 'တစ်ယောက်စီ

တိုင်းကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ'တဲ့ ဆုတောင်းသံ အဆုံး ' အာမင်'ဆိုတဲ့ အသံ ဟိန်းထွက်လာမှ မေတို့ သတိဝင်လာကြသည်။ ။

"ရွန်းဝေ,နင်လည်း သူတို့ ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးနော်။ နင်ဒီမှာ အမြဲတက်တာ မဟုတ်လား"

ရွန်းဝေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

"ငါ ဒီမှာ ပဲ ဘုရားရှိခိုးတာ၊ သူတို့ နဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးဘူး။ ဧည့်သည် ထင်တယ်"

နောက်ထပ်လူတွေ သီချင်းဆိုတာကို အာရုံမရောက်တော့ဘဲ သုံး ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင် ကာ ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေဖြစ်ကြသည်။ ။ အခမ်းအနားအစီအစဉ်ကို ကြေငြာပေးသောလူက ဘာကြေငြာပေးမှန်းပင် မသိလိုက်။

ကောင်လေးနှစ်ယောက် နေရာမှ ထပြီး သူတို့ ကိုယ်သူတို့ မိတ်ဆက် စကားပြောမှ ပင် မေ ကပျာကယာလေး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

မေကသာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်သော်လည်း မေ့ကို တွေ့ပုံမရချေ။ အင်းလေ...သူတို့ က မေ့ကို တွေ့လည်း မှတ်မိမှာ မှ မဟုတ်တာလို့ စိတ်မကောင်းစွာ တွေးလိုက်မိ၏။

မေ ဘယ်လောက်များ အတွေးလွန်နေသည် မသိ။ ချယ်ရီက လက် ကုပ်ရင်း...

"ဟဲ့...သွားနှုတ်ဆက်မယ်"ဆိုမှ မေ သတိဝင်လာသည်။ ။

ဘုရားက ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧည့်သည် အသစ်လာတက်လျှင် တစ်ယောက်ချင်း သွားနှုတ်ဆက်ရသောကြောင့် မေ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ။ လူတွေအများကြီး သူတို့ ရှေ့မှာ တန်းစီနေသောကြောင့် မေ

အသာလေးငြိမ်ပြီး ရပ်နေရသည်။ ။

ရွှန်းဝေက မေ့နားနားလေးကပ်ပြီး...

"သီချင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဂျွန်တဲ့ ... ဂစ်တာတီးတာ ဂျူလိုင်၊ နာမည်တွေကို က ချစ်စရာလေး"

ဟု တိုးတိုးပြောသည်။ ။ အားလုံးရှင်းသွားပြီး မေ့အလှည့်ရောက်လာတော့ ရင်တွေခုန်ပြီး လက် ဖျားလေးတွေ အေးစက်လာသည်။ ။ ချယ်ရီက မေ့ခါးကိုတို့ ရင်း သွားလေဆိုမှ တွန့်ဆုတ်နေသော ခြေထောက်တွေကို အနိုင်နိုင် အားယူလှမ်းရင်း တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားလိုက်သည်။ ။

မေ့ အနားရောက်သွားတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက မေ့ကို ပြိုင်တူ လက်ကမ်းပေးပြီးမှ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ပြုံးကာ နှစ်ယောက်လုံး လက်ပြန်ရပ်သွားသည်။ ။

"အို!"

မေ့ ရှက်ရွံ့သွားမိသည်။ ။ မေ့ရဲ့ သီချင်းလေးက ဆောရီးနော်လို့ တစ်ခွန်းပြောပြီး လက်ပြန်ကမ်းမှ မေ့ ရင်ခုန် တိမ်းမူးစွာ လက်ကမ်းရင်း...

"မင်္ဂလာပါ"

လို့ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိသည်။ ။ သူကလည်း မေ့ကိုမှတ်မိနေသလိုလို ဇေဝေဝါပြီးရင်း မင်္ဂလာပါဟု ပြန်ပြောသည်။ ။ နောက်ထပ် ဂစ်တာတီးတဲ့ ကောင်လေး အလှည့်မှာ တော့ မေ့ နည်းနည်းတည်ငြိမ်သွားသည်။ ။ သူ့လက်ဝါးတွေက ပူနွေးနေသည်။ ။ ထို့ပြင် သီချင်းလေးထက်ပိုပြီး နွေးထွေးစွာပြုံးကာ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဟု ပြောလေသည်။ ။

နောက်ကို ပြန်လှည့်ခဲ့တဲ့ အထိ မေ့လက်ကလေးတွေ ပူနွေးနေတုန်း

။ ထို့ပြင် ဂျန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ နူးညံ့ချိုအီတဲ့ အပြုံးလေးနဲ့ ဆွဲအားပြင်းတဲ့ မျက်လုံးတောက်တောက်လေးတွေရဲ့ အကြည့်က မေ့ရင်ထဲအထိ ကပ်ငြိပါလာသည် ။ ဂျူလိုင်ရဲ့ နွေးထွေးရီဝေတဲ့ အကြည့်ကတော့ မေ့ကို ထူးထူးခြားခြား ရင်မခုန်စေဘဲ ဂျန်မျက်လုံးတွေကိုသာ တမ်းတမ်းစွဲသွားမိသည် ။

ထိုနေ့က ဘုရားကျောင်းမှ အပြန် မေ အတိုင်းအဆမရှိ ရင်ခုန်နေတော့သည် ။
